

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1625

Cap. I. Matrimonij institutio & leges: quòd quà Sacramentum, dat
coniugibus Christianis gratiam ad propriam sui status perfectionem
consequendam.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39637

TRACTATUS QVINTVS,
DE STATIBVS
MATRIMONII ET VI-
DVITATIS, ET VTRIVSQUE
perfectione.

CAPVT I.

MATRIMONII INSTITVTIO, ET LEGES:
*quod, quia Sacramentum dat coniugibus Christianis
gratiam ad propriam sui status perfectio-
nem consequendam.*

AGGREDIAMVR nunc tractationem de statu MATRI-
MONII, aded proprij Reip. secularis, vt eius limites non
transgrediatur. Eius author & primus institutor fuit
ipsemet DEVS in Paradiso terrestri; & quidem in felici il-
lo statu innocentiae: quod ipse reuelauit Adamo in sopore
illo, siue *ecstasi*, in qua fuit, cum ex eius costa DEVS æ-
dificaret mulierem, & postquam fuit excitatus Adam,
aperuit quid sibi fuisset reuelatum; dicens: *ahoc nunc os ex osibus meis, &*
caro de carne mea: quam obrem relinquet homo Patrem suum & matrem, & ad-
harebit uxori suae, & erunt duo in carne vna: significans. mysterium illud, quod
ex eius *costa* mulier esset ædificata, indicare summam *coniunctionem*, quam
habere deberent inter se coniuges, tam in *spiritu* per amorem & volunta-
tum conformitatem; quam in *corpore* per habitationem & coniunctionem
ad filios generandos: vt *terra* primùm, & postea *caelum* hominibus implere-
tur.

Matrimonij
author De-
us.

a Gen. 2. 2.

Coniugium

b Mat. 19. 6

QVÆ coniunctio & amicitia aded arcta esse debuit, ac perpe-
tua, vt propter eam *relinquerent Patrem & matrem*, nec à se inuicem
separarentur vsque ad ipsam *mortem*. Quemadmodum Christus Dominus

Noster declarauit, tribuens DEO prædicta verba Adami, cuius *inspiratiōe* ille ea protulerat quibus ipse CHRISTVS adiecit: *b quos Deus coniunxit, homo non separet*: quibus verbis aperte significat, DEVM ipsum fuisse huius coniunctionis authorem; & legum huius status propriarum, & nominatim *quatuor* præcipuarum, quæ in prædictis verbis insinuantur, & iam paulatim explicabuntur.

§. I. *Leges, Officia & Finis matrimonij.*

Y.
Indissolubile.

Et 30. de Tr.
6. 38.
Consensu
uxoris re
quiritur.
c. Deu. 33.
Non paren
tum.

d. Deu. 24.
Ma. 2. 6.
Repudium
ex dispensa
tione.
S. Th. 1. 2.
102. 4. 5. ad
3.
V. de Thon.
Sanchez. l. 10.
D. p. 1.
C. uersio
in idelis sol
uis. vinctu
lum.

PRIMA lex MATRIMONII est *indissolubilis* nodi ac vinculi per totam vitam: quemadmodum enim nemo potest à se ipso, quam diu uiuit, separari: ita duo coniuges, qui per matrimonium fiunt vna caro, non possunt ab inuicem separari, dissoluto vinculo: quo aded arctè tenentur. neque enim potest homo, quod Deus fecit, dissoluere; nec licet vlli sese ab ea persona separare, cum qua Deus eum hac ratione coniunxit.

ADEO vt (sicut Rupertus Abbas perpendit) quamuis liceat Christiano se à patre suo & matre separare, etiam contra ipsorum voluntatem, vt religiosum statum adeat: à propria tamen uxore se separare, ipsa contradicente, non licet. Quare cum Moyses in Deuteronomio de filiis Leui dixit, *c qui dixit patri suo & matri suæ nescio vos: & fratribus suis: ignoro vos: ut custodirent eloquium Dei, pactumque eius seruarent*, quod cum eo inuerant: nullam facit uxoris mentionem: quia non permittit lex, propter hanc causam, illam dimitti, nisi in talem separationem illa consentiat: vt DEO magis seruire possint.

Et quamuis antiqua lex Indæis permitteret, ob duritiem cordis eorum, vt possent à *uxoribus suis dare libellum Repudij*; (quod multi graues Doctores affirmant, fuisse tunc licitum, eò quod ipse Deus, qui eos coniunxerat, dispensabat, vt naturale vinculum dissolueretur) At CHRISTVS Dominus Noster dispensationem illam, & priuilegium reuocauit, reduxitque illud vinculum ad naturalem suum statum, quem in suis habuit initijs, duobus tantum casibus exceptis. *Primus* est in fauorem Christianæ religionis: quando alter coniugum infidelium ad eam conuertitur: alter verò nec vult conuerti, nec ei cohabitare: aut, si cum eo manere velit, id facit cum *iniuria Creatoris*, aut eum instigat, ad *peccandum*: nam tunc, conuersus manet liber à vinculo *naturali*, quo erat illi coniunctus: vt liceat illi cum altero inire matrimonium, ex dispensatione ipsius Christi Domini Nostri quam declarauit Apostolus, cum dixit: *e quod si infidelis discedat, discedat: non enim seruituti subiectus est frater, aut soror in huiusmodi, ne possit, si velit, nouum cum alio matrimonium contrahere*

Et ita definitae declarauit Ecclesia, non faciens nouam constitutionem, sed explicans, quam Apostolus posuit. Quia noluit Christus Dominus nos in his casibus obligare infideles, qui ad Fidem conuertuntur, ad seruandam perpetuam castitatem.

SECUNDVS casus est in fauorem status *religiosi*, quando matrimonium non est adhuc carnali *copula* consummatum: nam si alter illorum religionem ingrediatur, & professionem in ea emittat, alter manet liber; ut cuiusque uoluerit, per matrimonium se coniungat, quod semper Ecclesia Catholica tenuit, & Concilium Tridentinum declarauit, eò quod Christus Dominus noster uoluerit in hoc casu dispensare, ut Euangelicæ legis perfectionem magis ostenderet, quæ pluri facit vinculum **VOTI** solemnis religiosi, quam *matrimonii* non consummati.

SECUNDA lex matrimonij imperabat *duorum* tantum inter se coniunctionem, ita ut nec mulier plures viros; neque vir plures uxores simul habere possent: quam legem indicant illa uerba: *erunt duo in carne una*, neque enim absque causa *duorum* tantum mentionem fecit DEVS; & ex costa Adæ *unicam* tantum fecit mulierem, quamuis æquè potuisset plures: ut intelligeremus, naturalem huius status legem esse, ut duo tantum coniungerentur. Sed quamuis nusquam inueniatur dispensasse DEVM, ut mulier plures viros habere deberet, (quemadmodum Sanctus Augustinus perpendit) quia hoc fuisset contra principalem matrimonij finem, filiorum scilicet generationem: sed in antiqua lege dispensauit, ut vir posset plures uxores habere, quemadmodum habuit *Abraham*, *g Jacob*, *h David*, & alij. At in lege Euangelica CHRISTVS Dominus noster matrimonium reduxit ad primum suum statum: cum dixit: *qui dimiserit uxorem suam, & aliam duxerit, moechatur: & qui dimissam duxerit, moechatur*. Lex enim Euangelica est lex pacis, vnionis, & charitatis: vxorum autem multitudo in eadem domo erat huic *paci* contraria: quemadmodum constat ex rixis inter *k Saram*, & *Agar*; *l Liam*, & *Rachaelem*; *m Annam*, & *Phoeniam*; quare uoluit Christus Dominus hanc rixarum occasionem remouere & ut lex gratiæ haberet huius status perfectionem, quam habuit in statu Innocentiæ.

TERTIA lex matrimonij erat, ut coniunctio hæc fieret inter personas, quæ ante illam non essent una, sed *duæ*: hoc est ne essent sanguine iunctæ: illa enim coniunctio non bene conuenit huic statui. Quod significauit Adam cum dixit: *relinquet homo Patrem suum & matrem suam: & adhaerebit uxori suæ*, his uerbis significans nec *Patrem* cum filia, nec *filium* cum matre posse huius status coniunctionem facere: eò quod filij censeantur esse *unum* quid cum Parentibus. Eadem uerò prohibitio extenditur ad *fratres & sorores*, & Ecclesia hanc prohibitionem extendit usque ad *quartum*

Innoc. 3. c. 4.
de Diuersis
Vide Tho.
Sanchez l. 7
Disp. 74.

Votum
solemne.
Sess. 24. de
Matrim.
can. 6. San-
chez. l. 2.
Disp. 19.

2.

e Gen. 2. 24.
Bigamia.
Polygamia
sublata.
Lib. de Do-
ctr. Christ.
c. 11. & li. de
bono con-
iug. c. 17.
f Gen. 16. 3.
g Cap. 29.
h 1. Reg. 18.
28. & c. 25.
42.

2. Reg. 11
27.
Trid. sess.
24.
de Matrim.
can. 2.

i Mat. 19. 9.
k Gen. 10. 3.
l Cap. 30. 6.
m 1. Reg. 16.

3.

k Gen. 2. 24.

Extra gra-
dum quar-
tum.

gradum consanguinitatis, ut pax, concordia & amicitia, quam efficit natura inter cognatos ratione sanguinis, extenderentur per matrimonium etiam ad *extraneos*. Quod matrimonium, cum fuerit institutum in remedium concupiscentiæ carnis post primum peccatum, non eam cohibuisset moderatè, si amor *sanguinis* amor*i uxoris* coniungeretur: uterque enim amor nimium stimulasset concupiscentiam, & ansam præbisset, ut ab ea vrerentur.

4.
Consensus
liber.

Deus para
nymphus.
I Gen. 2. 22.

Inter pra-
sentes.

Vxor virum
sequatur.

Duplex ma-
trimonii fi-
nis.

I.

in Gen. 1. 28.
Et c. 8. 17.
Et c. 9. 1.
In 4. sent. d.
26. q. 1. a. 2.

Ob multi-
plicationē
olim matri-
monij lex
obligabat.

QVARTA lex est *mutui consensus*, quem uterque *liberè* præbeat: ut vinculum, & solidum, & perpetuum esse possit. Quam legem significant illa verba: *relinquet patrem suum & matrem, & cum amore adhaerebit uxori suæ*: quod non fieret, nisi libera & spontanea vtriusque voluntate, qua vellet uterque perpetuam hanc coniunctionem, & amicitiam cum altero contrahere. Ac propterea ipsemet DEVS, qui hunc statum instituit, voluit esse primus *paranymphus*, & qui de matrimonio contrahendo ageret, illudque promoveret: nam statim atque Heuam ædificauit (ait scriptura) *adduxit eam ad Adam*: non quòd ab illo distaret, quam prope ipsum ædificauerat, sed ut significaret, se ex tunc illam ei tradere in uxorem & sociam: matrimonij intuitu, & causa, & ut etiam intelligeremus matrimonia ordinariè debere fieri inter præsentis, ut se mutuo videant, alter alterum agnoscat; & uterque sciat, cui coniungatur; audiatque verbum, quo alter internum suum sensum exprimit; & ita vnio sit firmitior absque illis incommodis, quæ euenire solent: quando talis contractus inicitur inter *absentes*.

NON dixit autem scriptura, quòd DEVS Adamum duxerit ad Heuam, sed Heuam ad Adamum: non enim vir uxorem; sed vxor, virum sequi debet; cum ille *caput* sit mulieris: & admittere debeat in domum suam, esseque eius gubernator.

Ex HIS sequitur, matrimonium habere *duos fines*, & quidem proprios: quorum causa necesse fuit illud institui in ipso mundi exordio. *Primus* est *multiplicatio* ipsius humani generis, quæ non nisi hac via *licite* fieri potest. Hunc finem expressit DEVS Adamo & Heuæ, postquam illos condidit, cum dixit: *in crescite & multiplicamini, & implete terram*. Quibus verbis etiam promulgauit *naturale* præceptum hunc statum in eum finem suscipiendi; quod præceptum (teste Sancto Thoma) tum temporis omnes homines *obligabat*, eò quòd ad conseruationem erat necessarium. Sicut obligabantur ad *comedendum*, quia id erat ad vitam conseruandum necessarium. Nunc autè non omnes obligat hoc præceptum: (quemadmodum hæretici ad laxandas suis voluptatibus habenas confingunt) nisi tempore præcisè alicuius necessitatis; cum ad hominum propagationem in aliqua prouincia id esset necessarium. Et nec tunc (ut idem Sanctus narrat) omnes in particulari

obligaret;

obligaret; sed tantum designatos ab ipsius Reipublicæ capitibus, qui talem habent auctoritatem, vt in huiusmodi necessitate aliqui matrimonium contrahant in bonum totius Regni. Sed hoc tempore, aut *nunquam*, aut raro talis occurrit necessitas, sed vniuersim vera est sententia Apostoli dicens: omnes habere *potestatem suæ voluntatis*, vt eligant liberè statum *continentiæ* aut *matrimonii*: ita tamen, vt in electione seruent leges, quas postea indicabimus.

SECUNDVM officium & finis matrimonij conuenit ei post Adæ peccatum, vt remedium sit & medicina *concupiscentiæ* carnis, quæ post illud peccatum effrænis mansit, & nisi hoc licito remedio illi fuisset subuentum, facile præceps ruisset in illicita. Quamobrem dixit Apostolus: *n propter fornicationem vnusquisque suam uxorem habeat. Vxori vir debitum reddat: similiter autem & vxor viro.* Quia neuter potestatem habet sui corporis, sed alter. Ne autem aliqui Christiani existimarent his verbis, omnibus imponi præceptum in eundi matrimonij, subiunxit: *hoc autè dico secundum indulgentiam, non secundum imperium*, quasi diceret: non est hoc præceptum, quòd obliget; sed *permisso* quædã rei minus bonæ; alioquin bonum est homini mulierem non tangere, sed ad fugiendam fornicationem, quæ aded graue peccatum est, licet ijs, qui liberi sunt, uxorem ducere, *ne vrantur*, adhibito hoc medio à Deo instituto ad carnis ardores absque culpa mitigandos.

§. II. Matrimonium, quòd est Sacramentum.

SE D quoniam vterque finis prædictus matrimonij est valde *humanus*; voluit Deus Dominus noster illud in lege Euægelica honorare. Quamobrem Apostolus illud appellauit *honorabile connubium*, magno scilicet honore dignum: nec fuit exiguus ille, quod verbum diuinum incarnari voluit & nasci ex muliere *coniugata*, quamuis Virgine. Et initio suæ prædicationis illud *approbauit*; suæque præsentia, & sanctissimæ suæ matris ac Apostolorum honorauit; nuptialique conuiuio magnum splendorem attulit, primo miraculo adhibito, quo aquam in vinum conuertit, vt defectum suppleret, quo conuiuæ laborabant: quo facto prodigioso insinuauit id, quòd postea gessit: ad illud adhuc magis honorandum; dum constituit, vt ipsum matrimonium verum esset Ecclesiæ suæ *Sacramentum*, per quod spiritualiter aqua conuerteretur in vinum, tribuens *vinum charitatis* suscipientibus hunc statum, qui ex se est tanquam *aqua frigidus & humidus*, & occasionem præbet vitæ remissiori, & in culpas multas labili. At per gratiam &

charita-

2.2.9.51.4.
12. ad 2.

1. Cor. 7. 37.
39.

2.

Permissum
in remedi-
um concu-
piscentiæ.
n 1. Cor. 7.
2. 6.

Versu. 9.

a Heb. 10.
14.
Christus ho-
norauit ma-
trimonium.

Sacramen-
tum.

charitatem, quam contrahentes accipiunt, fiunt sancti, fortes, & puro amore & Christiano inflammati, ac robusti ad furiosos carnis impetus reprimendos; ita ut absque spiritus detrimento proprium suum finem consequantur; *filios* scilicet generare, & educare, ad cœlos ornandos. Hunc totum honorem & matrimonij excellentiam declarauit Apostolus, cum enim retulisset verba Adami, dicentis: *relinquet homo patrem suum, & matrem suam, & adhaerebit uxori suae, & erunt duo in carne una*, statim subiecit: *h Sacramentum hoc magnum est: Ego autem dico in Christo & in Ecclesia*, hoc est; magnum est Sacramentum, quia magnus est finis, ad quem Deus illud exaltauit: ad significandum scilicet altissimam illam *coniunctionem*, & supremam *verbi diuini Incarnati cum Ecclesia sua vnionem*.

b Ephes. 5. 32
Tria. sess. 24.
de matrim.
Christi cum
Ecclesia v-
niones dua.

1.

Charitatis.

2.

Hypostasis.

Sacramen-
tum dat
gratiam pro
nouis ope-
ribus.

Continen-
tia sine ne-
cessaria
Coniugatis.

Quod verbum diuinum; cum descendit è cœlo, & venit in mundum, reliquit *Patrem* suum, accipiens per Incarnationem formam hominis: matrem quoque suam *synagogam* reliquit, seque *Ecclesiae* sponsæ suæ coniunxit, tanta firmitate, ut nulla potestas, nec mundi, neque inferni sufficiat hanc vtriusque coniunctionem dissoluere. Si tamen vnio dicenda, & non potius *vniones*, cum sint duæ. *Alter*a charitatis ob amorem vtriusque mutuam, & hæc est indissolubilis ac perpetua cum tota Ecclesia; in qua nunquam vsque ad finem mundi deerunt *Iusti*: licet in singulis illorum culpa sua deficere possit. *Alter*a vnio est adhuc perfectior, ob *hypostaticam* cum humana natura vnionem; in qua factus est vnus quid cum sua Ecclesia: Et hæc vnio adeo firma est, & indissolubilis, ut nunquam dissoluenda sit: nam *quod semel assumpsit, nunquam dimisit*. Ex quo fit, ut quemadmodum hoc Sacramentum *signum* est vtriusque vnionis, ab eis illis eueniat *firmitas & excellentia*: & quoniam hæc signa in lege gratiæ nõ sunt inania aut vacua, sicut erant in antiqua, efficiunt in Sacramento gratiã, quã significant; ut cõiugati in vita sua imitetur puritatẽ & sanctitatẽ, quã illa significant. Cuius causa fuit, quod, cum *CHRISTVS* Dominus noster matrimonio adiecerit aliqua *onera* grauiora, quam essent in lege antiqua: necesse fuit, nouam eidem *gratiam*, nouaque auxilia addere, quibus portare illa posset. Cum enim nullam sit potestas in terra, quæ dissoluere possit matrimonium *consummatum*; neque *plures* vxores permittere: (ut iam est dictum) sæpè coniuges etiam inuiti cogentur in aliquibus casibus esse perpetuò continentes: qualis esset ille, quo alter eorum graui & incurabili *morbo* perpetuò laboraret; aut ob aliquam grauem culpam; aut etiam sine culpa ab altero *discederet*; aut si fieret *furiosus*, talesue *mores* indueret ut periculum esset illi cohabitare, aut si laboretur in *adulterium*; & alter propterea nollet amplius illi cohabitare. Cum enim iam non liceat libellum dare Repudij; nec secundam ducere vxorem: necesse

est fer-

est seruare continentiam, ne *sexum* Legis Dei præceptum transgrediantur: ad hoc igitur valde copiosa gratia fuit necessaria: vt furiosi concupiscentiæ impetus possent cohiberi. Senferunt Apostoli huius *oneris* magnitudinem, cum audientes Christum, hanc doctrinam proponere, admirati dixerunt ei: *Si ita est causa hominis cum uxore, non expedit nubere.* Sed Sapientissimus magister cum summa prudentia respondit rectè ad interrogata: ne aut matrimonium, quod aliàs est licitum, *reprobaret;* aut ad illud accipiendum, quod esset ad eò graue *exhortaretur.* Item quia quibusdam *expedit* hoc onus, ob aliquos diuini obsequij fines, suscipere; alijs verò non expedit: vt alia egregia magis & gloriosa suscipiant. Et ita respondit: *Non omnes capiunt verbum istud, sed quibus datum est:* quia donum hoc, & gratia sublimis est valde, & omnem naturam excellit: Reliqui benè poterunt matrimonium inire diuina enim misericordia, quæ nunquam negligit, subsidium in necessitate adferre: auxilium præbebit alio modo *gratia,* vt matrimonij onera ferre possint, faciens auxilio suo facile iugum, quod sine illo fuisset grauissimum.

PRÆTEREA cum matrimonium post peccatum Adæ fuerit institutum in carnalis concupiscentiæ remedium: fuisset valde exiguum, nisi Deus *gratiã* suã subueniret, & imbecilli natura faueret: quæ in ipsius matrimonij vsu, etiam si alioqui licito, instar bestiarum sese effundit. Quemadmodum S. Raphaël significat Tobia, reddens rationem, cur dæmon septem viros Saræ occidisset *prima nocte nuptiarum, antequam illam attingerent:* & hi namque qui coniugium ita suscipiunt vt Deum a se & a sua mente excludant, & sua libidini ita vacent sicut equus & mulus, quibus non est intellectus: habet potestatem demonum super eos. Tu autem, cum acceperis eam, ingressus cubiculum, per tres dies continens esto ab ea, & nihil aliud, nisi orationibus vacabis cum ea: & tunc accipies virginem cum timore Domini, amore filiorum magis, quam libidine ductus: Hoc consuluit Angelus Tobia, & in eo omnibus coniugatis. Sed Christus D. N. qui consilium illud probat, specialem quoque dat *gratiam* ad illud exequendum: eleuans matrimonium ad dignitatem Sacramenti: vt Scatús huius *sanctitatem* propriam efficiat: ita vt (quemadmodum dixit Apostolus) e *unusquisque sciat suum vas possidere in sanctificatione & honore:* nec patiatur se ab effraeni sua passione trahi, sicut gentes quæ non nouerunt Deum; sed operam det, vt *honorabile sit connubium in omnibus, & thorus immaculatus;* seruetque conditiones omnes, & circumstantias, quæ actum illum purum & sanctum faciunt. Huc accedit, quod coniugati debeant semper simul habitare, quodam genere *amicitiæ* strictioris, quàm sit vlla amicitia humana: & quoniam opera Dei sunt perfecta, idque multò amplius in lege *Euangelica,* quæ lex est perfectionis: voluit, hanc humanam amici-

c Mat. 19, 10

Dei suavis
providentia
in distribu-
endo statu.

Tob. 7, 6. 1.

Sanctitas
conjugalis.

ei Ths. 4. 4.

1 Heb. 13. 4.

Coniugium
charitas.

Coll. 16. ca. 3

Charitas
amicitiam
perennat.4.
Perfectio
coniugum.

tiam exaltare, & facere etiam supernaturalem & diuinam: quia ipsummet sacramentum matrimonij coniugatis communicat coniunctionem *charitatis*, quæ est amicitia supernaturalis: quæ possunt se mutuo diligere: non humano solum amore, sed etiam diuino: & *natura gratiaque* vnâ ambulantibus: quasi vento ad puppim flante, ad viâ terminum sceleriter peruenire. Quod ipsum præstat etiam charitas modo quodam singulari: nam, (vt bene perpendit Cassianus) nulla huius vitæ amicitia potest esse perpetua; nisi in *charitate* funderur: quæ sola ex seipsa est amicitia æterna: ita vt quamuis vir & vxor; parentes & filij; fratres & amici, arctissimam habeant amicitiam toto huius vitæ decursu; si quis tamen illorum sine charitate moriatur, manebit amicitia in æternum dissoluta: quia nec amicitia vera esse potest inter eos, qui sunt in inferno; nec cum eisdem possunt, qui in cælo sunt, amicitiam vllam habere. Cupiens igitur Christus D. N. amorem & vnionem coniugum esse æternam: dedit eis cum sacramento gratiam, & charitatem, cuius virtute eam possint consequi nisi sibiipsis desint.

DENIQUE gratia hæc maximi momenti erat, vt rectè filiorum educationi, alijsque operibus huius status proprijs melius attenderetur. Licet enim status ipse in se sit imperfectus, oportet tamen in eo Christianam *perfectiorem* procurare: quæ medijs, in sequentibus capitibus indicandis, obtineri poterit: in quibus fufius explicabuntur, quæ hic summatim sunt tacta.

CAPVT II.

PROVIDENTIA DEI CIRCA VOCATIONEM ET
lectionem Status Matrimonij & varia circa
illas documenta.

ON solum DEVS Dominus noster *author* est Status Matrimonij, vt dictum est, sed speciali quoque *providentia* vocat & inclinât quos vult, ad illud ineundum, ita respiciens & attendens ad *vniversale* bonum *humani generis*, ad cuius *conservationem* (si per *honestum* medium propagandum sit) est *necessarium*, vt etiam attendat ad *particulare* bonum ipsorum hominum: eos tantum ad illud vocando, quos *occulta* sua *providentia* non vocat ad *altio*rem Statum, qui est *continentiæ*: quamuis vtrumque sit donum Dei: cuius *vocatione* Status distribuuntur diuersis hominibus, cum dicat Apostolus: *onus quisque proprium donum habet ex Deo: alius quidem sic, alius vero sic.* hoc est, alius habet à Deo Statum *continentiæ*, alius *matrimonij*: quia ipse *provi-*

Omnis vo-
catio do-
num Dei.
a 1. Cor. 7. 7

dentia